

KUN SYDÄMESI LAULAA MINULLE

OUTI MOISIO

KUN SYDÄMESI LAULAA MINULLE

KUN
SYDÄMESI
LAULAA
MINULLE

OUTI MOISIO

KADONNUT ÄÄNI OSA II

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2025 Outi Moisio

Kansi: Karin Niemi

Taitto: Outi Moisio

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9619-1

*Beneath the hush of midnight's glow,
where silver stars in silence flow,
I hear a song, so soft, so true –
a melody that sings of you.*

*So let us drift where dreamers roam,
where love and music find their home.
Among the stars, our song will stay,
forever bright, though worlds decay.*

Tekstin seassa olevat numerot viittaavat musiikkikappaleisiin, jotka kuvaavat kyseisen henkilön tai tietyn hetken tunnetilaa musiikin avulla.

Voit kuunnella musiikkia lukiessasi tai palata siihen myöhemmin.

Spotify: <https://tinyurl.com/outimoisio>

Lisätietoa kirjasta ja soittolistasta:

www.outimoisio.com

YKSI

Kesäkuu 1968

Paljas jalka liikahti ja vetäytyi peiton alle kuin hakien tiedostamattaan turvaa. Mikael seisoi huoneen ovella ja tuijotti sänkyä. Se oli tehty ruskeasta puusta, ja sen reunoilta valuiivat valkoiset rypyssä olevat peitot. Sängyn vieressä olevan mustan nahkaisen nojatuolin selkänojalla roikkuivat paita ja housut. Valkoiselle kokolattiamatolle oli kaatunut punaviinipullo, ja sen ympärillä olevat roiskeet näyttivät siltä kuin joku olisi heiluttanut punaiseen maaliin kastettua pensseliä ympäri huonetta.

Mikael tunsu, kuinka hänen sisällään särkyi jotain. Hän tiesi, että sydän ei voi oikeasti mennä palasiksi; se oli elin, jota pelkkä tunne ei voi hajottaa. Mutta ehkä se saattoi vain yhtäkkiä lopettaa sykkimisensä ja puristua kasaan. Niin pieneksi, että sitä ei enää voisi löytää sisältään.

Tytön kasvot kääntyivät Mikaelia kohti, mutta silmät olivat vielä unessa. Vaaleat kiharat levittäytyivät kauniiden kasvojen ympärille, ja lempeä, rauhallinen hymy viilsi entistä pahemmin Mikaelin sydäntä. Hän yritti ymmärtää näkemäänsä, mutta mitä pi-

dempään hän katsoi tyttöä, jonka paljaalla vatsalla lepäsi miehen käsi, sitä pahemmin hän alkoi täristä.

Mikael sulki silmänsä ja hengitti rauhallisesti sisään ja ulos. Tämä oli varmasti unta. Edellisenä iltana hän oli pidellyt tuota kaunista ihmistä käsivarsillaan ja luvannut tälle koko maailman. He olivat rakastuneita eikä Mikael voinut tietää mitään yhtä nostattavampaa tunnetta. Hänen ihonsa kihelmöi vieläkin hänen muistaessaan pehmeiden sormien kosketuksen, joka sai hänet unohtamaan kaiken muun ympäriltään.

Kun hän avasi silmänsä, uni ei ollut haihtunut. Hänen teki mieli oksentaa. Kaksi hänelle tärkeintä olentoa maassa ja taivaassa makasivat hänen sängyllään, toisiinsa kietoutuneina. He näyttivät siltä kuin heidät olisi luotu toisilleen. Tumma ja vaalea, Aatami ja Eeva, siemen ja multa. Ei!

Mikael karjaisi. Hän tunsu nopean nykäisyn selässään, kun siivet levittäytyivät hänen taakseen. Tyttö heräsi hätkähtäen ja veti nopeasti peiton paljaan vartalonsa suojaksi. Hän katsoi ympärilleen kuin ei muistaisi missä oli. Kun hän huomasi Mikaelin, hänen kasvoilleen nousi ilme, jota Mikael ei olisi halunnut koskaan nähdä. Se oli puhdasta kauhua.

”Mitä helvettiä täällä tapahtuu?” Mikael huusi ja osoitti kysymyksensä sekä elämänsä rakkaudelle Iidalle että parhaalle ystävälleen Johanille, joka oli noussut ylös niin nopeasti, että hänellä oli vaatteet päällään jo ennen kuin Mikaelin huuto loppui.

”Mikael, tämä ei...” Johan aloitti, mutta Mikael vaiensi hänet pelkällä katseellaan.

”En ole sokea enkä tyhmä. Kuinka sinä voit tehdä minulle näin? Kuinka helvetissä päädyit ajattelemaan, että Iidan vietteleminen olisi hyvä idea?” Mikael sanoi.

”Se... se ei merkinnyt mitään”, Johan vastasi kääntäen kasvonsa pois Iidasta.

”Oletko sinä aineissa?” Mikael naurahti. ”Et pysty edes katsomaan Iidaa silmiin sanoessasi, ettei se merkinnyt mitään. Entä sinä Iida? Mitä se sinulle merkitsi? Mitä eiliselle tapahtui? Mihin katosi kaikki se rakkaus väliltämme?” Mikael huusi ja astui askeleen kohti sänkyä.

Iida puristi peiton reunaa ja pyrki lähemmäksi sängyn päätä värähtäen pelosta.

”Mitä... mikä sinä olet?” kuului tuskin kuuluva kysymys.

”Mikä minä olen? Hah. Sinun kuuluisi kysyä, mitä ME olemme”, Mikael sanoi ja heilautti kättään Johania kohti.

Iida katsoi Johania, joka oli istunut tuolille ja tuijotti käsiään.

”Johan?” Iida kysyi.

”Johan?” Mikael matki Iidaa halveksuvalla äänensävyllä ja jatkoi huutaen: ”Eikö sinulla ole minulle mitään sanottavaa? Enkö merkitse sinulle mitään?”

Mikael kiskaisi peiton Iidan päältä ja katsoi tätä katse täynnä vihaa. Tuo pehmeä, paljas vartalo oli painautunut häntä vasten monina öinä, ja nyt sen oli turmellut hänen paras ystävänsä. Ystävä, johon hän oli tutustunut, kun tämä oli joutunut keskelle hämentävää maailmaa; ystävä, jota hän oli tukenut viimeiset kolmekymmentä vuotta; ystävä, johon hän oli luottanut tähän hetkeen asti. Hänen raivonsa kasvoi, kun hän katsoi Johanin ilmeettömiä kasvoja. Tuo idiootti ei edes yrittänyt suojella naista, jonka kanssa oli viettänyt yönsä.

”Me olemme enkeleitä”, Mikael totesi ja nosti alas painuneet siipensä takaisin loistoonsa. Hän tunsu sisällään olevan paineen muuttuvan vaarallisemmaksi. Hänen verensä kohisi ihon alla kuin

pyrkien ulos. Hänen näkökentässään vilahti jotain, ja kääntäessään katseensa kohti peiliä hän ei ensin ymmärtänyt, mitä näki. Häntä tuijotti takaisin tuttu vaaleahiuksinen enkeli, mutta enkelin silmät olivat tummat, ja valkoiset siivet olivat muuttuneet täysin mustiksi.

”Mikael, rauhoitu!” Johan nousi seisomaan ja astui askeleen lähemmäksi. Se sai Mikaelin kuitenkin entistä vihaisemmaksi. Iida yritti epätoivoisesti pukea päälleen lattialla siellä täällä lojuvia vaatteitaan.

”Hah. Olisihan minun pitänyt tietää, että nuo kaikkien naisten päät kääntymään saavat kasvot peittävät alleen itsekkään ja hemmotellun kakaran. Sinä todellakin vedätit minua!” Mikael huusi ja tunsu käsiensä kuumenevan. Hän katsoi kämmeniään, jotka alkoivat hehkua valoa. Hänen sormensa kihelmöivät, ja yhtäkkiä hän piteli käsissään kummallista sinisen ja violetin sävyissä värähtelevää esinettä. Hän tiesi heti, mikä se oli, vaikka ei ollutkaan nähnyt sitä koskaan aikaisemmin.

”Mikael, sinä pelotat minua”, Iida kuiskasi, mutta ei katsonut häntä. Tuota lausetta Mikael oli pelännyt kaikkein eniten. Hän tiesi, että hänen olisi jossain vaiheessa ollut pakko kertoa Iidalle totuus, mutta hän oli odottanut oikeaa hetkeä ja tapaa. Hän oli uskonut, että Iida hyväksyisi hänet, mutta nyt hän ei enää ollut varma olisiko niin käynyt. Se satutti hänen sydäntään.

Esine alkoi kasvaa ja muuttua lopulliseen muotoonsa. Se näytti pallolta, mutta sen pinta oli epätasainen ja se säteili. Se ehkä näytti kauniilta, mutta siitä sykki pahuus; Mikael tunsu sen voiman käsissään. Se tuntui pahentavan hänen sydämensä särkyä, mutta samalla siinä oli jotain hyvin parantavaa. Jokin alkoi työntää tuskaa pois. Mikael näki edessään vain kaksi pettäjää, joista toinen näytti

pelkäävän koko elämänsä edestä, ja toinen vain tuijotti Mikaelia silmät sumeina.

Mikael nauroi. Hänen sisältään kumpusi ääni, jota hän ei tunnistanut. Koko huone vavahteli. Iida otti askeleen kohti huoneen ovea vaatekasa sylissään, mutta astui tyhjän viinipullon päälle ja kaatui polvilleen. Hänen silmänsä olivat kyynelistä märät, ja jos-sain syvällä sisimmässään Mikael ymmärsi Iidan olevan shokissa, mutta edes se ei saanut hänet vallannutta pahuutta poistumaan. Mikael näki vain katseen, jossa ei ollut enää jälkeäkään heitä yhdistävästä rakkaudesta.

”Minä vihaan sinua!” Mikael huusi.

Näytti siltä kuin hänen kasvoilleen olisi kiemurrellut mustia käärmeitä ja hänen violetin värisiksi muuttuneet silmänsä leiskuivat raivoa. Siivet nostivat hänet lattialta, ja hän nousi kohti kattoa.¹

”Taidan sittenkin olla isäni poika”, Mikael sanoi ja ohjasi käsissään olevan pallon lentämään kohti Iidaa. Se, mitä seuraavaksi tapahtui, tapahtui niin nopeasti, että sitä ei olisi voinut estää kukaan. Kuolema syöksyi läpi Iidan sydämen, sammutti sen ja muutti sekunnissa sekä Johanin, Mikaelin että Iidan lähimmäisten elämän.

KAKSI

Nykyhetki

Jalkojeni ympärille oli kiedottu monta kerrosta sideharsoa, ja käsissäni oli pieniä laastareita siellä täällä. Sairaalahuoneen seinällä olevan kellon sekuntiviisari liikkui tasaiseen tahtiin. Tik, tik, tik. En tiedä kuinka kauan olin tuijottanut viisaria, mutta se vei minua auttamattomasti sekunti sekunnilta kauemmaksi Johanista. Kello oli neljä aamulla. Ulkona oli pimeää, mutta huone oli valaistu niin kirkkaasti, että jouduin pitämään silmiäni puoliksi kiinni. Vielä viisi tuntia sitten olin ollut käpertyneenä Johanin syliin ja suudellut hänen lämpimiä huuliaan. Nielaisin itkun takaisin kurkkuuni ja pyristelin kyyneleitä vastaan.²

Poliisi oli kysellyt minulta kysymyksiä, joihin minulla ei ollut ollut vastauksia. Missä kolari oli tapahtunut? Oliko kuljettaja ollut alkoholin vaikutuksen alaisena? Miten olin päässyt onnettomuuspaikalta sairaalaan? Tiesinkö, missä kuljettaja oli?

Mitään kolariahan ei todellisuudessa ollut tapahtunut vaan Johan oli ensin kuollut käsivarsilleni ja herännyt sen jälkeen henkiin

valkosiipisenä enkelinä. Kyllä, enkelinä. No, enkeli Johan tosin oli ollut jo aikaisemminkin, mutta siivet hän oli saanut vasta taisteltuaan Mikaelin, toisen enkelin, kanssa ja heittäydittyään minun ja Mikaelin kädestä lähtevän oudon valopallon väliin. Ja nyt Johan oli poissa, koska siivet saaneesta enkelistä tulee jonkun suojelusenkeli.

En muista matkasta sairaalaan kovinkaan paljoa. Ajattelin vain, kuinka Johan oli kadonnut siipinensä valkoiseen valoon. Valoon, johon minulla ei ollut asiaa. Valoon, joka erotti minut ja hänet toisistamme. Valoon, joka vei minulta elämäni rakkauden. Koko elämäni.

Nyyhkytys tärisytti vartaloani niin, että irvistin kivusta. Johanin enkeliystävä Anna kosketti kättäni, ja tunsin, kuinka lämmin tunne valtasi minut. Se oli helpottava tunne, mutta samalla vihasin sitä, koska tiesin sen olevan vain väliaikaista.

”Emilia, vanhempasi ovat tulossa. Muistathan mitä me sovimme?” Anna kysyi.

En saanut muodostettua sanoja, joten nyökkäsin vain kevyesti. Anna oli saapunut Johanin talolle heti, kun Johan oli hyvästellyt minut ja astellut valkoiseen valoon yhdessä Sofian, jonkinlaisen johtajaenkelin, kanssa. Anna oli kantanut minut autoonsa ja selittänyt yksityiskohtaisesti, mitä minun tulisi sanoa, kun saapuisimme sairaalaan. Olin niin lamaantunut tapahtuneesta, että en itkenyt kyyneltäkään, mutta silmäni näyttivät sairaalaan päästyämme kuitenkin niin punaisilta, että ne olivat menneet täydestä hoitajiin, jotka yrittivät hellästi hoitaa shokkiin joutuneen tytön vakavassa auto-onnettomuudessa saatuja haavoja. Kukaan ei kyseenalaistanut jalkapohjani haavoja tai sitä, että kasvoni olivat säilyneet täysin vahingoittumattomina. Anna käytti epäilemättä jotain enke-

lien mielenhallintaa, koska kaikki mitä hän sanoi, uskottiin sen enempää kyselemättä.

Jokainen lasinsirpale, joka minusta irrotettiin, laskettiin peltiselle astialle, ja nähdessäni lopullisen määrän minun olisi pitänyt olla kauhuissani. Näytti siltä kuin koko hajonnut lasiseinä olisi pirstoutunut päälleni. Vaikka sirpaleiden poistaminen sattui, se ei ollut kuitenkaan mitään verrattuna sydämessäni tuntuvaan kipuun. Olin menettänyt Johanin lopullisesti enkä tulisi enää koskaan tuntemaan hänen hellää kosketustaan tai lämpimiä huuliaan omillani.

”Emilia!” äiti huusi huoneen ovelta ja katsoi minua järkyttäneenä.

Näytin epäilemättä pahasti loukkaantuneelta laastareihin ja valkoisiin sideharsoihin kietoutuneena. Äiti ei tiennyt, miten olisi minua koskettanut, koska hän varmastikin pelkäsi satuttavansa minua. Hän halasi minua kevyesti ja silitti hiuksiani. Isä ja mummi kiersivät sängyn toiselle puolelle ja katsoivat kysyvästi Annaa, joka seiso sängyn päädyssä. Anna ojensi kätensä isälleni ja esitteli itsensä Johanin serkuksi.

”Emilia on shokissa, mutta haavat parantuvat kyllä”, hän sanoi ja jatkoi: ”Johan loukkaantui pahasti. Hänet on siirretty yksityiseen sairaalaan saamaan mahdollisimman hyvää hoitoa. Parantumisesta ei ole kuitenkaan takeita”, Anna sanoi melkein kuiskaten.

”Voi hyvä luoja!” äiti ja mummi sanoivat yhtä aikaa.

”Miksi ihmeessä te olitte liikkeellä tähän aikaan?” isä kysyi vaativasti.

Vilkaisin Annaa, koska en saanut sanotuksi mitään.

”He olivat tulossa hakemaan minua, koska autoni sammui keskelle metsää. Tämä on minun syytäni”, Anna sanoi.

”Et saa ajatella noin. Se oli onnettomuus”, mummi sanoi hellästi ja kosketti Annan olkapäätä.

”Mutta mitä oikein tapahtui? Ajoiko Johan tuosta vain ulos tieltä?” isä kysyi.

Aloin itkeä ja silmäni sumenivat kyynelistä. Ei isä, ei hän ajanut pois tieltä. Hän lensi pois. Pois elämästäni.

”Tärkeintä on, että Emilialle ei käynyt tämän pahemmin. Vain pieniä ruhjeita. Hänen pitäisi nyt levätä. Selitin jo kaiken poliiseille”, Anna sanoi ja katsoi isääni ilmeettömänä.

Isä silitti kyyneleiden kastelemaa poskeani ja sai minut itkemään entistä enemmän.

”Oletko sinä varmasti kunnossa?” äiti kysyi.

Pystyin vain nyökkäämään.

”Tulemme aamulla uudelleen. Yritä nyt nukkua. Juttelemme vielä lääkärin kanssa”, isä sanoi.

Äiti antoi suudelman otsalleni ja mummi silitti hiuksiani. Hetken päästä he olivat poissa.

”Anna?” kysyin ennen kuin hän pääsi ovelle asti. Hän kääntyi ja katsoi minua kysyvästi.

”Näenkö mä enää koskaan Johania?”

”Voi Emilia, en tiedä”, Anna sanoi hiljaa ja sulki oven jättäen minut yksin.

Tuntui kuin veitsi olisi tunkeutunut läpi keuhkojeni ja puhkaisut ne, sillä en saanut henkeä. Hakkasin rintakehäni ja annoin itkun tulla. Halusin kuolla.

KOLME

Mitä hittoa sulle on tapahtunut?

En päässyt ylös sängystä. Jalkani olivat painautuneet patjaa vasten ja käteni tuntuivat liian painavilta. Verhon raosta paistava aurinko oli ärsyttävän kirkas, ja vaikka silmäni olivat kiinni, valo tunkeutui luomieni läpi. Halusin kääntää päätäni, mutta en jaksanut. Tunsin vain, kuinka poskeni kastuivat hitaasti luomieni alta valuvista kyyneleistä. En tiedä olinko nukkunut minuuttiakaan koko yönä. Tai sitä edellisenä.³

Muistan istuneeni jossain vaiheessa lattialla tuijottaen taulua, jonka ystäväni Saara oli maalannut Johanista. Se oli täydellinen muotokuva, johon Saara oli onnistunut ikuistamaan Johanin sisimmän. Vakavat, mutta hellät silmät, sekaisin oleva tumma tukka ja melkein huomaamaton hymy saivat sydämeni särkymään uudestaan ja uudestaan. En halunnut katsoa taulua, mutta en myöskään pystynyt kääntämään katsettani pois. Halusin huutaa tuskani ulos, mutta en saanut aikaan pihahdustakaan.

**Hän oli luvannut olla minun
henkilökohtainen suojelusenkelini,
ja nyt oli hetki, jolloin olisin tarvinnut
sellaista. Mikä suojelusenkeli se
sellainen oli, joka ei ollut lähellä
pahimpina aikoina?**

Johan on vihdoinkin saanut siipensä takaisin ja palannut suojelusenkeliksi. Hänelle osoitetaan suojeltava, joka törmäyttää hänen menneisyytensä ja nykyisyytensä odottamattomalla tavalla.

Samaan aikaan Emilia yrittää selvitä Johanin menetyksestä, lukion viimeisen kevään paineista ja epämääräisistä oireista, jotka ovat alkaneet häiritä hänen päivittäistä elämäänsä.

Kun kadonneen äänen side alkaa vetää heitä väistämättä yhteen – ja Johan saa tietää yllättäviä asioita omasta elämästään – sen vaikutukset saavat Johanin kyseenalaistamaan tehtävänsä suojelusenkelinä. Lopulta hänen täytyy tehdä päätös, joka vaikuttaa heidän kaikkien kolmen tulevaisuuteen.

Kun sydämesi laulaa minulle on kaksiosaisen
Kadonnut ääni -sarjan päätösosa.

ISBN: 978-952-80-9619-1
Kansi: Karin Niemi